

ἀπό τοῦτα· δώ. Σάν νὰ ήταν τάχα αὐτὰ
μονάχα μὲ μυαλό, καὶ σάν νὰ μήν ξε-
ρη ἀπό εὐγένεια ὁ Πετράκης μου, ποὺ
θύγατες ἔσται τὸ κακοκεττάκι του,
ἄμα μιλάν σε ἀνθρώπους που βρούνται ἡ
τσέπη των...

Ο ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ ηρχισαν τὴν
ἔργασιαν. Ο Πετρογιάννης ἔπιασε τὸ
σταχτόπανο καὶ ἡ Μαργαρὼ τὴν πατσα-
θοῦρα. Καὶ ἄμα ὅλα ἐπλύθησαν καὶ ἐ-
σκουπίσθησαν καλά, ἐπῆγαν νὰ εὔρουν
τὴν Σταμάταν εἰς τὸ γαλακτομεῖον του
κτήματος.

Τὴν ηὗραν ποὺ ἐμάζευε τὸ ἀνθρόγαλα
ἀπό τὸ γάλα. Μέσα εὶς μεγάλες ροχές
γαβάθεις, τὸ λευκὸν ύγρὸν ἐμέγενεν ἥρε-
μον, σκέπασμένον μὲ παχὺ στρῶμα ἀπό
ἀνθρόγαλα. Η Σταμάτα ἐπεργοῦσεν ἐλα-
φρὰ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ γάλακτος
τὴν ἄκραν μιᾶς κουτάλας, καὶ σιγὰ-σιγὰ
ἡ κουτάλα ἐγέμιζε· κατόπιν τὴν ἀδεια-
ζεν εὶς μίαν γαβάθαν μικροτέραν, κ' ἐ-
πήγαινεν ἔτοι ἀπό τὴν μίαν γαβάθαν εἰς
τὴν ἄλλην. Ο Πετρογιάννης καὶ ἡ Μαρ-
γαρὼ τὴν ἐκύτταζαν πᾶς ἔκαμνε.

Θὰ κάμει κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο, εἶπε πρὸς
τὸν ἀδελφὸν τῆς μὲ σιγαγήν φωνὴν ἡ
Μαργαρὼ, ἡ ἐποία διὰ τίποτε δὲν ἐδί-
σταζε καὶ πρὸ πάντων εἶχε πλήρη πε-
ποίησιν εἰς τὸν ἑαυτόν της.

Δὲν φαίνεται δύξιολο πρᾶγμα, ἀ-
πήγνησε καὶ αὐτὸς μὲ μισήν φωνὴν.

"Ετοι θαρρεῖς, μικρέ; ἐπρόφθασε
καὶ εἶπεν ἡ Σταμάτα. "Ελα λοιπόν, δο-
κίμασε καὶ σύ.

Ο Πετρογιάννης ἔσκυψε καὶ ἐπλη-
σίασε γυρισμένη τὴν κουτάλαν ἐπάνω εἰς
τὸ γάλα.

Στάσου, στάσου, κακομοίρη! τοῦ
ἐφώναζεν ἡ Σταμάτα, μᾶλις ἐδοξίμασεν
ἐκεῖνος· δὲν ἐλέπεις τι κάμνεις; Πρέ-
πει νάγκης πολὺ ἐλαφρὸ τὸ χέρι γιὰ νὰ
παίρης μόνο τὸ ἀφρόγαλα. Αὐτὸ τὸ γά-
λα ποὺ ἐσήκωσες μαζί, ἀν τὸ ἀφρινα;
γρήγορα θά μου χαλούσες τὸ ἀφρόγαλα,
καὶ θὰ ἐγινότανε ἔλειειν τὸ βούτυρο

Ο Πετρογιάννης, ἐντροπιασμένος, δὲν
ἀπαντοῦσε.

"Αλλη φορά θά το κάνη καλλίτε
ρα... εἶπεν ἡ Μαργαρὼ, κ' ὅποια ἥθελε
γὰ δικαιολογήσῃ τὸν ἀδελφὸν τῆς καὶ
εἶχε καίμιδο νὰ δοκιμάσῃ καὶ αὐτή.

Θέλεις νά μας πῆξε πώς τα κατα-
φέρνεις καλλίτερα ἔσου, αἴ; εἶπεν ἡ Στα-
μάτα πρὸς τὴν Μαργαρὼ, μὲ εἰρωνικὰ
γέλια.

"Ετοι θαρρὼ, ἀπήγνησεν ἡ Μαρ-
γαρὼ.

Ἐπιασε τὴν κουτάλα, ποὺ τῆς ἐδω-
σεν ἡ χονδρογυνοῖκα, καὶ ἔκαμε τὴν ἀ-
πόπειραν... ἀλλὰ τόσον ἀπαλά, τόσον
ἐλαφρά, ὥστε ἀπέτυχε καὶ αὐτή.

Τὰ βλέπεις; καὶ σὺ ἀγίνεις τὸ μι-
σό ἔξω λάθος κι' αὐτό, καὶ δρὶ μικρό-
τερο. Ο ἐνας σηκόνει παραπολό, κι' ἡ

ἄλλη δρὶ ἀρκετό.. Καὶ αὐτὸ τί πάξει
νὰ πῆ; Τὶ ἄλλο, παρὰ διὰ γιὰ νὰ ξέ-
ρη κανεῖς νάτι νὰ κάνη, πρέπει νά το
μιὰ τέτοια· καὶ τὴν ἔρραψε μάλιστα ἡ
μάθη; Πάμε νὰ δούμε τὰ πιάτα, ἀν μου
έκαμπατε κ' ἐκεὶ καμπιά ἀνοησία..

Τὰ βαθύτα πιάτα ήσαν βαλμένα τὸ ἔνα
ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο, δίπλα εἰς τὰ ρηχά,
οἱ κεσέδες μέσα εἰς τοὺς κεσέδες, τὰ πρ-
ρούνια, τὰ κουτάλια καὶ τὰ μαχαίρια ἀ-
ραδιασμένα ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τοῦ φα-
γητοῦ.

Ἐνα-ένα ἡ χονδρο-Σταμάτα ἔπιασε
τὰ πιάτα, τὰ ἐκύτταξε ἐπάνω, κάτω, τὰ
ἔδαλε στὸ φῶς, καὶ δὲν εύρηκε οὔτε τὸ
χνος λέρας.

Καὶ αὐτό, εἶπεν ἐπὶ τέλους, ἐνῷ
ἐκύτταξε τὸ τελευταῖον, γιατὶ δὲν ἐψυγεῖ;
— Ἐπέρασα ἐπάνω ἀπὸ δέκα φορές τὸ
σταχτόπανο ἐπάνω του, μὲ τὸ ζεστό νερό,
καὶ δὲν ὕπορεις νὰ φύγῃ, ἀπήγνησεν ὁ
Πετρογιάννης.

— Κ' ἐγὼ ἄλλες τέσες φορές τὴν
πατσαθοῦρα, ἐπρόθεσεν ἡ Μαργαρὼ,
προτινούσα τὸ χονδρόπανον διὰ νὰ τὸ
ἐξακριβώσῃ καὶ ἡ Σταμάτα. Μπορεῖτε νά
το τρίβετε δόσο θέλετε· ἔχει ἐλάττωμα
τὸ πιάτο.

— Ἐλάττωμα τὸ πιάτο! ἐπέμεινεν ἡ
Σταμάτα μὲ βίναυσον τρόπον· νὰ μήν
το ἔχηγάτε, κοκωνίτσα μου, ἐλάττωμα
δὲν ἔχουν τὰ δικά μου τὰ πιάτα!

Καὶ ἐγὼ ἔλεγεν αὐτά, ἐπέταξε τὸ
πιάτο, μὲ κίνδυνο γά το σπάσῃ, ἐπά-
νω εἰς τὸ σωρὸν τῶν ἄλλων, καὶ ἐπρό-
σθε μὲ μύριν:

— Σάς λέγω νά το ξαναπλύνετε!

— Νά το ξαναπλύνωμε! ἐφώναξε
ἡ Μαργαρὼ, αἰτιθυνομένη ὅτι ἡ ὑπέρη-
φωνειά της δὲν ἔτοι δύνατὸν νὰ ἀνεχθῇ
αὐτὴν τὴν προσθόλην.

— Βέβαια, Μαργαρὼ, εἶπεν ὁ Πε-
τρογιάννης, αἰτινίωντες τὴν ἀδελφήν του
ἔως τὰ βίθη τῶν ματιῶν τῆς.

Καὶ, καθὼς ἐσήκωσε τὸ πιάτο, εἶπε
πρὸς τὴν ψηηρέτριαν μὲ γαλήνην καὶ
γλυκύν τόνον:

— Θά το ξαναπλύνωμε, Σταμάτα...

— Οταν τὰ δύο παιδικαὶ ἐτελείωσαν
τὴν ἔργασιαν των κ' ἐδειπνησαν μ' ἐνα
πιάτο σοῦπα καὶ μίαν φέταν φωμὶ τὸ
καθίνα, ἐπέστρεψαν μαζί εἰς τὴν ἀγ-
ροκαλύβαν τῶν. "Οπως τὴν προηγου
μένην ήμέραν, ήσαν κατ' ἀρχὰς σιωπη-
λί, ἀλλὰ ἐντυπωσίες ἐντελῶς διαφορ-
τικαὶ ἐγέμιζαν τὰς ψυχάς των. Ο Πε-
τρογιάννης ἥτο εἰς τὸν δρόμον σοθαρ-
τατος, ἡ Μαργαρὼ καταλυπταμένη.

Καὶ αὐτὴν τὴν φοράν, πρώτην ἡ Μαρ-
γαρὼ ὠμίλησεν. 'Αλλὰ εἶχε δοκιμάσ-
τοσας ἀπογοητεύσεις, ὥστε δὲν ἐγνώρι-
ζε μὲ ποίαν νὰ πρωταρχίσῃ τὰ παρ-
πονα καὶ τὴν κλάψαν.

— Σου τὸ ἔλεγα, Πετρογιάννη, εἶ-
πεν, αὐτὴν ἡ Σταμάτα εἶνε ἀνυπόφορη.

(Ἐπειασε συνέχεια) N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ
[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Kas A. Λατού.]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΣ

Αγαπητοί μου;

ΜΙΚΡΟΣ ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΣ!

ἘΦΑΝΤΑΣΘΗΤΕ, ἀλή-

θεια, ποτὲ τὸν Δη-

λιγιάννη μι-

χρόνο; Τὸν αἰ-

ωνόβιον ἄνθρω-

πον, τὸν θαλε-

ρὸν ἀσπρομάλ-

ληγη, τὸν ὄποιον

ώς γέροντα ἐ-

γνωρίσατε καὶ

σεῖς, καὶ οἱ πα-

τέρες σας, ἵσως δὲ

καὶ οἱ πάπποι σας,

τὸν ἐφαντάσθητε ποτὲ

ώς παιδί; Πῶς νὰ

ἥτο, σταν εἴχε τὴν ληικίαν

σας; Τί νὰ ἐφοροῦσε;

Καὶ νὰ ἡταν ἀσχημό παιδί ἡ εὐ-

μορφο; Καὶ τί χαρακτήρα νὰ εἴχε;

Καὶ πῶς νὰ ἐφέρετο πρὸς τοὺς ὄμηλ-

κούς του; Καὶ πῶς νὰ του ἐφέροντο

αὐτοῖς;

Ίδον ἐρωτήσεις εἰς τὰς δόπιας στόμα

ζωντανὸν δὲν θὰ ἔμποροῦσε ἵσως νὰ μᾶς

ἀπαντήσῃ. . . Ο Θεόδωρος Δηλιγιάν-

νῆς ἀπέθανεν εἰς ληικίαν 85 ἑταῖν, καὶ

κατὰ συνέπειαν θὰ ἤτο πολὺ δύσκολον

νὰ ευρεθῇ ἄνθρωπος που νά τον ἐγνώ-

ρισε δέν το παιδί, νά τον ἐνθυμηται

ἀπό τότε καὶ νὰ ἐμπορῇ νά ίκανοτοίη-

ση τὴν περισσότερα παιδιά τῆς ἐπο-

χῆς, ἐκεῖνης, ἐφοροῦσε τὸν πατέρα

μαρτυρίου, καὶ ἔποιησε τὸν πατέρα

<p

Άφοῦ είπεν ό Πέτρος ούτα τὰ λόγια, έκαμεν διτή διηθύνου τὴν ἡμίονον του πρὸς τοὺς τελευταῖους χαζούς ἀλλὰ μόλις εἶδαν αὐτὸν τὸ κίνημα, δόσοι ἐστάθησαν νὰ περιμείνουν τὸ τέλος τῆς ἀγριεύσεως διεσκορπίσθησαν κατεπειγόντως καὶ οὕτω οἱ τρεῖς γενίσκοι μας ἡδυνθήσαν νὰ προβῶσιν ἔλευσθρας ἥντα τὸ παραπόρτι του πυλῶνος.

Ἐκεῖ, ἐπέζευσαν καὶ οἱ τρεῖς, καὶ ὁ Φραγκίσκος, ὁ πλέον ἀνυπόμονος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἡρώτησεν ἔνα στρατιώτην τῆς φρουρᾶς, ἀν ἡπτοροῦσε νὰ τῷ ὑπόδεξῃ τὴν κατοικίαν τοῦ κ. Ἀρτανίου.

— Τοῦ κ. Ἀρτανίου! ἔκαμεν ἐκπλήκτος ὁ στρατιώτης.

— Μάλιστα, τοῦ κ. Ἀρτανίου.

— Άλι, γέρο, δέν μου λέτε τοῦ λόγου σας; . . . ἡρώτησεν ὁ στρατιώτης στρεφόμενος πρὸς ἔνα γέροντα, παλαιμάχον τῶν στρατιῶν τῆς Γαλλίας, εἰς τὸν ὄποιον παρεδίδοντο κάθε βράδυ αἱ κλεῖδες τῆς πύλης τὸν γνωρίζετε ἐστὲς, αὐτὸν τὸν κ. Ἀρτανίου.

— Διάβολε, ἀν τον γνωρίζω! ἔννοεται, τὸν γνωρίζω! ἀλλὰ σήμερον, κύριοι μου, προσέθεσεν ὁ γηραιός στρατιώτης χαρετίζων τοὺς γενίσκους, φέρει ὄνομα ἐνδοξότερον ὅνομάζεται: ο κ. στρατάρχης Μοντεσκιού.

— Στρατάρχης! ὁ ἐξάδελφος μας εἶναι στρατάρχης, ἀνέκραξεν ὁ Φραγκίσκος χειροκροτῶν.

— Μα τὴν ὁργήν ἀνεβόσεν ό Πέτρος, τι νά μας κάμη τώρα ἐμάς; τὸ προσωπικὸν τοῦ οίκου του θά είναι πλήρες.

— Περιττὸν γ' ἀπελπιζόμεθα ἐκ τῶν προτέρων, διέκοψεν ό Γάστων καὶ ποῦ κατοικεῖ ὁ κ. στρατάρχης Ἀρτανίου τοῦ Μοντεσκιού;

— Ποῦ κατοικεῖ; καθ' δλα τὰ φαινόμενα, ἐκεὶ ὅπου ὑπάρχουν σπαθίες νὰ δῶσῃ καὶ σφαίρες νὰ πάρῃ κανεὶς γνωρίζω ὅτι πολεμεῖ καὶ μάχεται εἰς τὴν Φλάγδραν, εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ στρατάρχου κ. Βιλλάρ. — Μά, να τί το συλλογίζομαι: ὑπάρχει ἔνας ἀνθρώπος, ὁ δποτος ἀσφαλῶς θά σας δώσῃ εἰδήσεις του, διότι ὁ κ. στρατάρχης ἔχει πάντοτε ἔτοιμον κατάλυμα εἰς τὸ σπίτι αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

— Ήραίτα! καὶ ποῖος εἶναι αὐτὸς;

— Εἶναι ὁ κ. Πλανούτος, πρώην ὑπηρέτης τοῦ κ. Ἀρτανίου καὶ κῆρη αἰτιούσας παντοπώλης, εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Λομβαρδῶν, εἰς τὸ «Χρυσὸ Γουδόχερο». . . Δέν ἔχετε παρα τὰ πάρετε διέτοιχα τὴν μεγάλην δύση τοῦ Ἀγίου Ιακώβου ἔπειτα, πάντοτε διέδιστα, θά περάσετε τὸν Σηκουάναν δύο φορές, διὰ νὰ διασχίσετε τὸ «Ἀστυ τῶν Παρισίων».

— Ο δὲ ζωγράφος Κοππάτι, τὸν ἔξωγράφος διὰ πρώτην φορὰν ἐπισήμως, ἀνεβασμένον εἰς ἔνα ἵππον... ξύλινον!

Καλὴν ἐπιτυχίαν λοιπόν, ἀρχοντές μου! Καὶ μὲ τὴν εὐχὴν ἐκείνην τοῦ ἀξίου παλαιμάχου, οἱ τρεῖς γενίσκοι μας διεβόλιος εἶδαν τὸ κίνημα, δόσοι ἐστάθησαν τὸ παραπόρτι του πυλῶνος καὶ ἐστάθησαν νὰ περιμείνουν τὸ τέλος τῆς ἀγριεύσεως διεσκορπίσθησαν κατεπειγόντως καὶ οὕτω οἱ τρεῖς γενίσκοι μας ἡδυνθήσαν νὰ προβῶσιν ἔλευσθρας ἥντα τὸ παραπόρτι του πυλῶνος.

Ἐκεῖ, ἐπέζευσαν καὶ οἱ τρεῖς, καὶ ὁ Φραγκίσκος, ὁ πλέον ἀνυπόμονος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἡρώτησεν ἔνα στρατιώτην τῆς φρουρᾶς, ἀν ἡπτοροῦσε νὰ τῷ ὑπόδεξῃ τὴν κατοικίαν τοῦ κ. Ἀρτανίου.

— Τοῦ κ. Ἀρτανίου! ἔκαμεν ἐκπλήκτος ὁ στρατιώτης.

— Μάλιστα, τοῦ κ. Ἀρτανίου.

— Άλι, γέρο, δέν μου λέτε τοῦ λόγου σας; . . . ἡρώτησεν ὁ στρατιώτης στρεφόμενος πρὸς ἔνα γέροντα, παλαιμάχον τῶν στρατιῶν τῆς Γαλλίας, εἰς τὸν ὄποιον παρεδίδοντο κάθε βράδυ αἱ κλεῖδες τῆς πύλης τὸν γνωρίζετε ἐστὲς, αὐτὸν τὸν κ. Ἀρτανίου.

— Διάβολε, ἀν τον γνωρίζω! ἔννοεται, τὸν γνωρίζω! ἀλλὰ σήμερον, κύριοι μου, προσέθεσεν ὁ γηραιός στρατιώτης στρεφόμενος πρὸς ἔνα γέροντα, παλαιμάχον τῶν στρατιῶν τῆς Γαλλίας, εἰς τὸν ὄποιον παρεδίδοντο κάθε βράδυ αἱ κλεῖδες τῆς πύλης τὸν γνωρίζετε ἐστὲς, αὐτὸν τὸν κ. Ἀρτανίου.

— Ετχάτως, εἰς μίαν μικράν πόλιν τῆς Γαλλίας, ἐγίνετο παράστασις ταυρομαχίας.— Εἰς τὴν Γαλλίαν οἱ ταυρομάχοι δέν σκοτώνουν εἰς τὸ τέλος τὸν ταύρον, δύτις κάρυγον οἱ Ἰσταγοι, ἀλλὰ ἀξούνται μόνον εἰς τὸ νά του ἐρεθίζουν μὲ κόκκινα σινδόνια, νὰ πηδοῦν ἀπὸ ἐπάνω του, δύτις εἰς τές τε καθενὸς καὶ περιποτεῖται πρὸς τοὺς πατρίτους την καθενὸν διάστημα.

— Διάβολε, ἀν τον γνωρίζω! ἔννοεται, τὸν γνωρίζω! ἀλλὰ σήμερον, κύριοι μου, προσέθεσεν ὁ γηραιός στρατιώτης στρεφόμενος πρὸς ἔνα γέροντα, παλαιμάχον τῶν στρατιῶν τῆς Γαλλίας, εἰς τὸν ὄποιον παρεδίδοντο κάθε βράδυ αἱ κλεῖδες τῆς πύλης τὸν γνωρίζετε ἐστὲς, αὐτὸν τὸν κ. Ἀρτανίου.

— Μα τὴν ὁργήν ἀνεβόσεν ό Πέτρος, τι νά μας κάμη τώρα ἐμάς; τὸ προσωπικὸν τοῦ οίκου του θά είναι πλήρες.

— Περιττὸν γ' ἀπελπιζόμεθα ἐκ τῶν προτέρων, διέκοψεν ό Γάστων καὶ ποῦ κατοικεῖ ὁ κ. στρατάρχης Ἀρτανίου Μοντεσκιού;

— Ποῦ κατοικεῖ; καθ' δλα τὰ φαινόμενα, ἐκεὶ ὅπου ὑπάρχουν σπαθίες νὰ δῶσῃ καὶ σφαίρες νὰ πάρῃ κανεὶς γνωρίζω ὅτι πολεμεῖ καὶ μάχεται εἰς τὴν Φλάγδραν, εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ στρατάρχου κ. Βιλλάρ.

— Μά, να τί το συλλογίζομαι: ὑπάρχει ἔνας ἀνθρώπος, ὁ δποτος ἀσφαλῶς θά σας δώσῃ εἰδήσεις του, διότι ὁ κ. στρατάρχης ἔχει πάντοτε ἔτοιμον κατάλυμα εἰς τὸ σπίτι αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

— Ήραίτα! καὶ ποῖος εἶναι αὐτὸς;

— Εἶναι ὁ κ. Πλανούτος, πρώην ὑπηρέτης τοῦ κ. Ἀρτανίου καὶ κῆρη αἰτιούσας παντοπώλης, εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Λομβαρδῶν, εἰς τὸ «Χρυσὸ Γουδόχερο». . . Δέν ἔχετε παρα τὰ πάρετε διέτοιχα τὴν μεγάλην δύση τοῦ Ἀγίου Ιακώβου ἔπειτα, πάντοτε διέδιστα, θά περάσετε τὸν Σηκουάναν δύο φορές, διὰ νὰ διασχίσετε τὸ «Ἀστυ τῶν Παρισίων».

— Ο δὲ ζωγράφος Κοππάτι, τὸν ἔξωγράφος διὰ πρώτην φορὰν ἐπισήμως, ἀνεβασμένον εἰς ἔνα ἵππον... ξύλινον!

ορίσιον πρόγραμμα τοῦ μικροῦ Βασιλέως Ἀλφόνσου ήτο τὸ ἔτης:

Εἰς τὰς ἐπτά, ἔγερσι καὶ ἐργασίᾳ μέχρι τῆς ἐνδεκάτης. Μία ὥρα ἐπτασίας. Πρόγραμμα μετά τοῦ πατριάρχης. Μάθημα γερμανικῆς ή ζωγραφικῆς. Ἀπὸ τὰς δύο εἰς τέσσαρας, περίπατος. Μέχρι τῆς ἐδάμης, φιλολογία καὶ ιστορία. Γεῦμα μετά τῆς πριγκιπίστης τῶν Αστουρίων καὶ τῆς Ινδίας.

Οπικρός ηγέτης. Μεταποτελέσθη τὸν πατέρα του, οὐαὶ τοῖς πατέραις της Ινδίας.

Οπικρός ηγέτης της Ινδί

